

DE LAATSTE TRUC VAN SAM PLUG

HUMORESKE DOOR COR Z.

Ja, dat was een kerel, die Sam Plug! 't Maakt me nog warm als ik aan hem denk, werkelijk. Zeg nou eerlijk: wie zou er in staat wezen, zoo'n prachtig plan te bedenken als hij om in één nacht rijk te worden? En wie zou zoo joviaal zijn geweest om mij in de winst te willen doen deelen?

„Een gevaarlijke schurk” noemde de president hem, toen hij voor de rechtbank stond, en de rechters knipten met hun oogen. Nou, ze hadden niet heelemaal ongelijk!

Geloof me, ik had aan Nans, m'n meisje, gezworen dat ik zoo fatsoenlijk zou worden als een catechiseermeester (en 'k meende wat ik zei!) als ze maar geduld met me wilde hebben. Toen, op zekeren dag (ik begon warempel al grootsch op mezelf te worden) liep ik den kerel net in zijn armen.

„Wat! Jij daar, ouwe jongen! Dat is 'n vingerwijzing van 't lot,” begon hij plechtig. „Kom hier, verzet je er niet tegen, man. Jij moet op mijn gezondheid drinken, want ik ben, net als jij, van plan om fatsoenlijk te worden, een vrouw te nemen en het verleden te vergeten. Ik moet alleen nog eenige goederen te gelde maken en een chèque van f 8000 incasseeren. Maar dat is niet alles! Neen, amice! Als ik eenmaal getrouwd ben, ga ik rentenieren, en wat ik hiervoor te kort kom, krijg ik van een schatrijken vent, en, op een bijzondere manier.”

En hij toonde mij in zijn portefeuille een blanco en ongeteekende chèque, betaalbaar bij de Twentsche Bank.

„Geen praatjes nou,” ging hij zorgeloos voort, „we zullen samen het geld incasseeren en de twee bruiloften hebben te zamen plaats. Jij helpt me natuurlijk om het zaakje in orde te brengen. Hier heb je een tientje als handgeld! Maandagmiddag ontmoet ik je hier en voor die dag om is, hoop ik je in kennis te hebben gebracht met mijn aanstaande en — hm! — met het landhuis.”

Je mag over me denken zooals je wilt, een feit is dat toen ik een uur later Nans ontmoette, al mijn gezworen besluiten als kaf in den wind verdwenen waren. 't Is genoeg als ik zeg, dat ik mij Maandagmiddag in den trein bevond naar Meer-en-Berg en dat zich tegenover mij in den coupé bevond Sam Plug, kalm en lachend als altijd.

„Luister,” begon hij boven het geratel van den trein uit, „het is hier een eenvoudige toepassing van taktiek. Ik zal jou een eenzame villa aanwijzen in een fraai park en deze villa wordt bewoond, nou raad eens door wie? Zachtjes hoor! Door eenige schatrijke zonderlingen. Zij worden daar zorgvuldig nagegaan, op last hunner bevroese familieleden, die bang zijn dat, als zij in de maatschappij terugkeeren, zij allerlei gekke of misschien heel verstandige dingen zouden doen, dingen die voor de erfgenamen evenwel minder aangenaam zouden zijn. Hun verblijf wordt echter zooveel mogelijk geheim gehouden, want de familieleden willen voor het meerendeel niet weten, dat daar betrekkingen van hen opgesloten zijn.

„Nou, heel toevallig leerde ik Klazien kennen, die kamermeisje is bij den dokter. Ze vertelde mij de ongelooflijkste geschiedenissen, genoeg om boeken mee te vullen! Een van die malloten is bezig aan een uitvinding, om water naar boven te laten vloeien, hij wil daar patent op nemen. Een ander snijdt alle knopen van zijn goed, hij noemt die zijn penningen en wil een museum stichten, evenals een penningkabinet, waarin allerlei soorten knopen worden ten toon gesteld. Enfin, ieder van die snuiters zit dik in de moppen. Ze kunnen met d'r allen wel effectenbeurs houden. Ik zag direct dat daar voor ons wat te — hm — verdienen was. Ik zal je uitleggen hoe! Een van hen, voor wien ik me bijzonder interesseer, is een oude snoeshaan met een paar witte bakkebaarden en een militair voorkomen. Hij noemt zichzelf Keizer Frans Jozef en verwacht iederen dag de nadering van de Russen. Ik mag je zijn waren naam niet zeggen, dat heb ik Klazien moeten beloven, want hij is een hooge Oome en zijn zenuwziekte wordt door de familie strikt geheim gehouden. Zijn bankiers weten niet beter dan dat hij voor zijn gezondheid wat rust geniet. Dát is een voordeel, snap-je? Ze zullen onmiddellijk iedere chèque van hem uitbetalen, zoodra die aangeboden wordt. Dat is dus onze eerste slag!

„Luister verder! Ik durf er met Klazien niet over te praten, ze is zoo akelig bezorgd voor de patiënten, dat ze een appel-flauwte zou krijgen als ze van ons plan hoorde. Ik heb 't an-

VOOR ONZE MILITAIREN.

In Leiden is voor eenigen tijd een ontspanningslokaal voor de militairen geopend in de buitensociëteit „Amicitia”. Dank zij vooral de bemoeiingen van de commissie, mag deze inrichting zich geregeld in een druk bezoek verheugen.

(foto Jonker & Zn.)

ders fijn uitgewerkt. De ouwe „Frans Jozef” zal ik de blanco-chèque laten teekenen en dan uit het asyl doen vluchten. De verdwijning van zoo'n kostbaren patiënt zal natuurlijk een algemeen gezocht ten gevolge hebben. Gebeurt dit niet, dan breek ik de deur van de villa open en laat alle gekken wegloopen. Ze zullen natuurlijk in alle richtingen verdwijnen. Dit laatste zal evenwel niet noodig zijn. Ik reken er op, dat iedere oppasser en iedere knecht den „keizer” achterna zullen gaan. En wat gaan wij dan doen? Aan het andere einde van het groote park bevindt zich de villa van den dokter. Zijn studeerkamer is vol van allerlei

W. HOVY. †

DR. HANS FRIEDENTHAL.

Op 74-jarigen leeftijd is den 28en Februari overleden de heer W. HOVY, lid van de Eerste Kamer. In den heer Hovy verliest de anti-revolutionnaire partij een harer „voormannen”, die met onbezweken trouw en innige verknochtheid de hem dierbare beginselen heeft gediend. Dr. HANS FRIEDENTHAL, privaattoecant aan de Berlijnsche Universiteit, is er in geslaagd om uit stroo een voedingsmiddel te winnen. Het klinkt ongelooflijk, doch dr. Friedenthal heeft met zijn proeven bewezen, dat stroo eetbaar is. Tot nog toe is het slechts voor veevoeder gebruikt, maar het is niet uitgesloten, dat ook menschen zich daarmee voeden kunnen.

kostbaarheden, geschenken van dankbare patiënten. Terwijl dus Jan en alleman op de jacht zijn naar den ouden gek, kiezen wij met zorg de mooiste en duurste bulletjes uit, pakken den trein en gaan aan de bank onze chèque verzilveren. Mochten we gezien worden, dat heb ik nog een pijl op mijn boog, zooals je zien zult.”

Eindelijk waren wij aan de plaats van bestemming, dat wil zeggen, we stonden aan den zuidelijken muur van het asyl, die aan de binnenzijde geheel met struiken en klimplanten begroeid was. Alles was landelijk-rustig rondom. Ik wierp een touwladder om een dikken overhangenden tak en we klauterden vlug naar boven. We gluurden van bovenaf in het park en zagen hier en daar patiënten loopen. Sommigen liepen met het hoofd naar beneden, alsof ze spelden liepen te zoeken, anderen hielden een redevoering tegen een boom, of deze een oude vriend van hen was.

WINTERVERMAAK.

De jaarlijksche bobsleedstrijd op Long Island is de groote gebeurtenis voor de Amerikaansche sportwereld. Dit jaar werd de bovenstaande „bemanning” als de beste geroemd.

We hielden ons schuil tot het ging schemeren, toen sprong Sam op met de woorden:

„Daar komt hij, en hij is alleen!”

Glurende door het struikgewas zag ik een ouden deftigen heer naderen met witten baard en een hoogen hoed op. Hij klom op een tuinbank en keek met een veldkijker als een generaal rondom zich.

Op eens sprong hij van de bank en rende op ons af. Sam liep hem haastig te gemoet.

„Majesteit! snel, dezen weg uit! Slecht nieuws! De Russen zijn in aantocht!”

„Ha! Eindelijk! Waar — waar?” hijgde hij. „Wie voert hen aan?”

„De grootvorst zelf! Honderd tachtig duizend man met zware veldartillerie naderen Weenen van vier verschillende kanten. Ze bereiden een nachtelijken aanval voor. Het garnizoen is in opstand en eischt dat ge u gevangen geeft. We hebben alles goed bespionneerd, met gevaar van ons leven, en nacht en dag doorgereden om Uw Majesteit te komen waarschuwen.”

„Trouwe vriend!” antwoordde de oude zonderling. „Verlaat mij niet! Ik ben verloren! Maar ik zal vechten tot het uiterste. Hoe lang kunnen we het uithouden tegen honderd tachtig duizend man met een muitend garnizoen in de stad?”

„Een paar dagen hoogstens; doch er is nog hoop,” fluisterde Sam Plug op zoo'n toon, alsof hij het zelf geloofde. „Het garnizoen is ontevreden, omdat het reeds eenige maanden geen traktement heeft gehad. Dat moet betaald worden! Bovendien moeten alle inwoners gewapend en geoefend worden, maar dat kost geld, veel geld, Majesteit. Zie, hier is een chèque voor dertig duizend kronen; dat is voorloopig voldoende om de eerste onkosten te bestrijden. Hier is een vulpen! Schrijf gauw en duidelijk: de woorden dertig duizend en dan de onderteekening... Zoo! Mooi! Even laten drogen! Nou, hier langs deze touwladder den muur overklimmen, Sire, en luister dan naar ons plan!”

Een paar minuten later stond de oude snuiter puffende en hijgende aan den anderen kant van den muur, buiten het park. Sam maakte een buiging voor hem en kuste hem de hand. Het kwam mij alles onbegrijpelijk en onwerkelijk voor, behalve dat Sam de geteekende chèque veilig en wel in zijn bezit had.

„Nu kan slechts één ding u redden, Sire, van het gevaar gevangen genomen te worden,” vervolgde Sam, „en dat is: u moet uzelf vermommen. Neemt u mijn jas en pet en dan zal ik u een geheim pad wijzen, waarlangs u buiten de belegeringsgordel kunt komen. Is u eenmaal buiten gevaar, dan kunt ge u aan het hoofd van de troepen stellen en den vijand in den rug aanvallen. Kijk, ik heb een valschen baard en pruik meegebracht, opdat, als we vervolgd mochten worden, de vijand zal denken, dat ik Uwe Majesteit ben.”

En warempel, toen hij de vermommening had aangedaan, was hij het sprekend evenbeeld van den gewaanden Frans Jozef.

„Dezen weg uit, Sire! We moeten voor den nacht in het kreupelhout zijn.”

En de ongelukkige stakker volgde ons als een lam.

Tot zoover was alles gegaan of 't gesmeerd ging, maar nu kwam er een kink in den kabel. Voordat we het kreupelhout bereikt hadden, gingen onze weg langs een veld dat men aan het omspitten was. Niet zoodra ziet de oude gek dat of hij vliegt het veld in, neemt een daar liggende spade en roept uit: „Geen hoop verloren! Aan 't werk! Aan 't werk! We zullen loopgraven maken rondom de stad. Gauw! Gauw! Voor de dag aanbreekt moet alles klaar zijn!”

„Om 's hemels wil, Sire, vlucht! Denk om uw volk! Het leger wacht op u! Vlucht!”

„Nimmer!” riep hij fier uit. „Als ik sterven moet, dan sterf ik in de loopgraven. Hier zal ik stand houden!”

Hij meende wat hij zei, want de spa met forsche hand in den grond drijvende, begon hij woedend te graven. Juist op dit oogenblik klom ons van uit de verte het zwak geluid van een klokje te gemoet. Sam Plug greep mij bij den arm en ondanks den schemer zag ik aan zijn bleek gelaat, dat een deel van het programma in de war was gelopen.

„Dat is mis!” fluisterde hij. „Ze hebben hem al gemist. Ik ga terug om hem te vervangen, laat al de patiënten ontvluchten en maak het voor jou gemakkelijker om de rest te doen. Gauw. Nog een paar minuten en dan vinden ze den ouden dwaas en zullen ze aan zijn graven wel een einde maken. Volg me en houd je verborgen... Daar komen ze aan!”

We hadden juist den weg verlaten toen twee oppassers op een fiets kwamen aanrijden. De bel luidde nog steeds en overal in het rond hoorde men luid roepen.

„We zijn het veiligst,” fluisterde Sam, „als we dicht langs den muur voortsluipen.”